

Peter je debelo gledal in že je mislil, da ga hoče gospodinja opehariti za zlat. Ona pa je menda uganila njegove misli, zakaj na glas se je zasmejala in pojasnila: »Najprej vi potrdilo sem, potem vam izročim jaz zlat! Če bi ga dala kar tako, bi ga čez čas lahko kdo še enkrat zahteval od mene!«

Peter je bil prvi trenutek skoro razžaljen, a ko je stvar malo preudaril, je izprevidel, da pravi gospodinja prav. Še on se je zasmegal in pripomnil: »Tako sem se zopet nekaj koristnega naučil za življenje!«

Črni vran.

Bela daljna vsa ravan,
v belem polju črni vran.

Kraka, kraka črni vran,
temna zdi se mu ravan.

Lačen v mrzli dan kriči,
rad prišel bi do jedi.

Od gladu ves trd in strt
sebi je priklical smrt.

Borisov.

Klic po pomladi.

Prezgodaj, sinica, oglašaj
na drevju se: »Čičidi, čičidi!...«
Povsod, glej, še zmrznjena zemlja
globoko pod snegom leži!

V jeseni je solnčnica stala
na vrtu, dajala ti plod,
a tudi na drugih rastlinah
si živeža našla povsod.

K nam s petjem priklicala rada
pomlad bi, da zimskih nadlog
te reši in s cvetjem, zelenjem
spej vrt okraši ti in log.

Sedaj pa drobtinice krušne
sneg krije ti še na smeteh,
zafo jih med zrnjem natresam
pod streho v teh hudih ti dneh.

Sirotko, kako ti trepeče
od mraza telesce drobnó!
Proseče oziraš po hrani
na snežno se belo zemljó!

Tu se brez strahu mi približaj,
ne bom te lovil kot nekda,
saj vem, da bi v ječi umoril
spomin te na svobodni maj!

Fr. Rojec.

